

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 5)

Chương 2: ĐI TÌM VẬN MAY

1

Sơn vẫn đi lang thang trên phố bằng những bước chân vô định. Đường phố đã lên đèn. Xung quanh anh, dòng người xe vẫn tấp nập với hàng trăm những loại âm thanh... Nhưng Sơn không nghe thấy gì hết. Màn sương mù thất vọng đã bao trùm lên anh và anh cứ bước đi như một kẻ mất trí...

Bất chợt, Sơn đứng khựng lại. Có tiếng người rú lên và tiếng máy xe rít chói tai ngay bên cạnh. Sơn chỉ kịp nhìn thấy một chiếc xe Lamboro chở đầy khách đang lao thẳng vào anh như một con trâu điên. Trong chớp mắt, bằng một phản xạ gần như bản năng, anh bật cong người nhảy tránh sang một bên và lăn tròn trên mặt đường. Chiếc xe lao sát sạt qua anh rồi đứng lại. Từ trên xe, người lái nhảy vọt xuống, sấn lại vung nắm đấm lên đe dọa. Nhưng khi nhận thấy vẻ thất thần đến tội nghiệp của Sơn, anh ta đã kịp dừng lại, chỉ văng ra một lời nguyên rủa thật độc địa rồi mới nhảy lên xe, nổ máy đi tiếp. Chiếc xe đã đi nhưng những người xung quanh vẫn còn xúm lại. Trong số đó, có người lại trầm trồ thán phục sự nhanh nhẹn của Sơn!

Sơn thông thả phui bụi bám trên quần áo và đi ngang qua lòng đường sang bên kia. Đúng vào lúc anh vừa bước lên vỉa hè thì chợt một chiếc xe máy Honda dừng ngay bên cạnh. Trên xe có một nam và một nữ. Người đàn ông cầm lái chống xe, nhảy xuống và vỗ vào vai Sơn nói vẻ hồ hởi kêu lên:

-Chèng đéc ơi!... Sơn hả?

Sơn giật mình quay lại. Dưới ánh sáng của bóng đèn cao áp ngay cạnh đó, anh cũng đã nhận ra kẻ đang đứng trước mặt mình: Dáng người thấp béo,

nước da đen cháy và cặp mắt ốc nhồi trợn trạo kia đích thị là Phi. Hấn chính là một trong số ba người được tha ở Trại cải tạo X. cùng đợt với Sơn. Nhận ra Phi, Sơn cố nhoẻn cười:

-Anh Phi! Thiệt bất ngờ quá!

Phi cười ha hả:

-Biểu diễn võ thuật cũng phải có nơi có chốn chứ! Dem ra giữa đường coi sao tiện?

Nói xong, Phi quay sang phía cô gái cùng đi, giới thiệu:

-Đây là Hoài Hương. Một chiến hữu...

Sơn gật đầu chào cô gái. Anh đã nhận ra đó là một trong hai người đã đến đón Phi ở Trại cải tạo. Hoài Hương có khuôn mặt đẹp và đôi mắt hơi buồn nhưng khá lạnh lợi. Đáp lại cái gật đầu của Sơn, cô ta khẽ gật đầu chào lại và nở một nụ cười không rõ nghĩa.

Phi tiếp tục hỏi:

-Về mấy bữa rồi, sao còn lang thang ở đây?

Sơn khẽ gật đầu, trả lời lấp lửng:

-Ờ... Vậy đó...

Phi nheo mắt, nhìn xoáy vào mắt Sơn:

-Rảnh không? Kiếm chỗ nào nhậu nói chuyện chơi?

-Ừa, thì đi! - Sơn nói bằng giọng bất cần.

Phi mỉm cười. Hấn quay lại nhìn Hương. Hai người trao đổi với nhau một cái nhìn nhanh. Sau đó, Phi đập mạnh vào vai Sơn:

-Đi thôi!

Sơn ngồi lên xe máy, phía sau Hoài Hương. Chiếc Honda với ba người ngồi trên hướng vào một quán nhậu bình dân nằm trong phố nhỏ ở ngay gần đó...

Trong quán, ba người ngồi quây xung quanh một bàn nhậu. Trên bàn có đủ các món nhậu cùng với bia lon. Sơn kể vắn tắt cho Phi và Hương về hoàn cảnh hiện tại của mình. Anh chẳng có gì để giấu giếm. Thậm chí, càng nói ra, anh càng cảm thấy vui bớt phần nào những trăn trở, vò xé trong lòng. Trong khi Sơn kể, Phi và Hương im lặng nghe, thỉnh thoảng lại trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ngụ ý. Sau khi Sơn đã kết thúc câu chuyện của mình, Phi gật gù:

-Tóm lại, mày đang cùng đường?

Sơn im lặng. Phi cũng không cần trả lời. Hắn tiếp tục phát triển suy nghĩ của mình:

-Phải thôi! Mày đại dột quá! Cuộc đời này là như vậy đó. Những thằng khôn ngoan cười lên cổ những thằng ngu đê mà tồn tại! Bởi vì thế, phải biết khôn ngoan lên mới được.

Dừng lại một lát, hắn nói thêm:

-Nhưng nếu có tiền, mày sẽ thấy khác ngay thôi. Cuộc đời sẽ trở nên sáng sủa hơn nhiều chứ không đến nỗi đen tối như mày đang nghĩ đâu!

Sơn lắc đầu chán ngán:

-Nhưng kiếm tiền, đâu phải chuyện dễ?...

-Cũng không khó lắm như mày nghĩ đâu - Phi nhẹ nhàng – Nhưng phải biết cách mới được. Và cái chủ yếu nhất là phải có chiến hữu!...

Hai tiếng “chiến hữu” được Phi nhấn mạnh một cách cố ý. Sơn nghi ngờ nhìn hắn:

-Anh nói vậy nghĩa là thế nào?

Phi không trả lời ngay. Hắn quay lại phía Hoài Hương vẫn đang im lặng lắng nghe câu chuyện. Hương khẽ gật đầu. Phi quay lại phía Sơn:

-Nếu mày đồng ý, tui tao có thể giúp mày làm lại cuộc đời...

-Nhưng bằng cách nào chứ? - Sơn hỏi lại. Bằng linh cảm, anh hiểu rằng Phi đang chuẩn bị nói với anh một điều gì đó khá quan trọng.

Phi rút điều thuốc lá ra khỏi môi. Hấn ghé lại gần bên tại Sơn, thì thầm mấy câu. Nghe xong, Sơn ngồi thẳng dậy, đưa mắt nhìn lên trần nhà với vẻ suy nghĩ. Phi cũng không nói gì thêm. Hấn đưa lon bia lên miệng. Đến lúc đó, Hoài Hương mới nhỏ nhẹ xen vào:

-Chuyện là như vậy. Tùy anh thôi, tụi tôi hông có ép đâu. Nói thiệt với anh Sơn, tụi tôi cũng đã tính nát nước ra rồi...

Sơn nhú mày nhìn vào điều thuốc lá đang tỏa khói trên tay. Phi nói nhỏ nhưng rành rọt:

-Cô Hương nói đúng đó. Tùy mày lựa chọn, tụi tao hông có ép. Nhưng nếu đã đồng ý thì phải chơi hết mình! Mày là thằng nhanh nhẹn, cứng cáp, có thể làm được. Công việc này không thể yếu đuối, dù chỉ là trong suy nghĩ...

Phút do dự kéo dài. Có những hình ảnh đang lướt nhanh qua trong Sơn. Anh như thấy lại khuôn mặt đều giả của vợ chồng Bảy - kẻ đã trở thành nguyên nhân nổi bất hạnh của đời anh. Tiếp đó là khuôn mặt của Kim Anh trong tấm ảnh ở gia đình Tư Nghị. Nhưng day dứt nhất, đau đớn nhất vẫn là khuôn mặt của người chủ mới ở căn nhà cũ của gia đình anh với những lời nói thản nhiên, tàn nhẫn: “Bả chết là do đau buồn gì đó về thằng con lớn... Thằng đó đang ở tù mà!”. Bên tai anh như có một kẻ nào đó đang thì thầm những lời lạnh băng: “*Mày còn dẫn đo gì nữa? Mày không có gì để mà mất! Tất cả đã quay lưng lại. Cái xã hội này không thừa nhận mày - một thằng ở tù về! Nhưng nếu có tiền, mày có thể làm lại tất cả từ đầu*”...

Những câu nói ấy cứ xoáy vào trong những suy nghĩ của Sơn. Anh từ từ ngẩng lên. Khuôn mặt của Phi và Hương vẫn đang chăm chú nhìn anh, chờ đợi.

Như để tăng thêm hiệu quả cho những lời của mình, Phi mỉm cười nói thêm:

-Chúng ta không ăn cướp, không chém giết ai cả! Chúng ta chỉ đi kiếm tiền. Mày thấy không? Như thế cũng còn lương thiện hơn khối những đứa khác?

Phút do dự đã bị đánh tan. Sơn lặng lẽ chìa tay qua bàn cho Phi. Cả Phi

và Hoài Hương đều đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay ấy...

2

Năm người ngồi quây xung quanh chiếc bàn nhỏ trên tầng lầu của một căn nhà nằm sâu trong hẻm. Đó là nơi ở của Hoài Hương.

Trong số những người có mặt, ngoài Phi, Hương và Sơn còn có hai thanh niên nữa. Người thứ nhất là Khải. Hắn trạc độ 25, 26 tuổi dáng người tầm thước. Trên khuôn mặt lì lợm là đôi mắt trũng sâu, hàm răng vầu và mái tóc rẽ tre luôn chĩa thẳng ra trước trán giống như vành mũ. Người thứ hai trẻ hơn là Thọ. Anh ta có dáng cao lớn nhưng ngọc ngệch và một khuôn mặt chất phác. Cũng giống như Sơn, Thọ đến đây là lần đầu. Gia đình anh ta vốn cùng ở trong một xóm ngoại thành với Phi. Trong một lần qua nhà, Phi đã tuyển mộ được Thọ cùng đi theo mình.

Hoài Hương nhanh nhẹn rót rượu từ một chai Martini ra những chiếc ly có chân đế cao. Sau đó, cô ta kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Phi. Còn Phi thì nâng cao ly rượu lên ngang tầm mắt, trịnh trọng tuyên bố:

-Các chiến hữu. Từ giây phút này, chúng ta là một, cùng gắn bó với nhau như anh em một nhà, sinh tử có nhau! Nếu chúng ta đồng tâm hợp lực, số phận của mỗi người sẽ hoàn toàn thay đổi. Chỉ cần có lòng dũng cảm!...

Xong đoạn mở đầu ấy, Phi lần lượt cụng ly với từng người. Sau đó, cả bọn ngửa cổ uống cạn. Trong khi Hương rót tiếp rượu, Phi nói tiếp bằng giọng dứt khoát:

-Tôi tuyên bố: Trong nhóm này, sau tôi, chú Sơn sẽ là người chịu trách nhiệm thứ hai. Về tài chánh của cả nhóm, có cô Hoài Hương đây chịu trách nhiệm...

Phi nói và lại nâng cao ly rượu. Trong khi đó, Hương đi lại phía tủ lấy ra một cái ví lớn. Cô ta đưa cho Phi. Hắn mở ví, lôi ra một nắm tiền giơ lên và sau đó lại nhét trở lại trong ví:

-Ngày mai, ta sẽ lo sắm thêm một vài thứ trang bị khác nữa. Còn bây giờ, chúc mừng cho sự may mắn đang chờ đợi chúng ta phía trước ...

Năm người lại cụng ly với nhau. Sơn dốc tuột cả ly rượu vào cổ họng. Anh không còn cảm thấy day dứt nữa. “*Thôi, cứ đi. Rồi ra sao thì ra. Bây giờ mình còn gì nữa đâu! Bao giờ kha khá rồi, mình sẽ đi tìm em Thủy. Rồi còn lo chồng cho nó nữa!*”. Nghĩ tới em, Sơn bỗng cảm thấy trong lòng nhói lên. Anh như thấy rất rõ khuôn mặt của Thủy - Một khuôn mặt với đôi mắt có hàng mi dài. Không giống những người may mắn khác, hai anh em Sơn lớn lên thiếu vắng sự chăm sóc của bố. Ngay từ khi Sơn chưa tròn mười tuổi, bố anh đã qua đời vì bạo bệnh. Má anh tần tảo nuôi hai anh em anh khôn lớn để rồi lại gánh chịu một thử thách khốc liệt khi Sơn phải vào Trại cải tạo. Đó là một đòn quá nặng nề và bà đã không đủ sức vượt qua được...

Hoài Hương lại mang thêm rượu ra. Những chiếc ly lại giơ cao và dốc ngược xuống... Cuộc nhậu ấy kéo dài từ chập tối tới gần nửa đêm. Đó là cuộc tụ họp để ra đời một nhóm đào vàng dưới sự chỉ huy của Phi. Hai ngày nữa, họ sẽ lên cao nguyên để bắt đầu đi tìm sự may mắn trong những khu rừng mênh mông. Dù không nói ra nhưng Sơn cũng hiểu rằng đó là một công việc đầy mạo hiểm và không ai có thể biết điều gì đang chờ đợi họ. Nhưng trong hoàn cảnh của anh bây giờ, có lẽ anh không còn được lựa chọn nữa...

3

Trước khi lên cao nguyên, Sơn đã đến thăm mộ má. Đó là một ngôi mộ nhỏ nằm ở góc của một nghĩa địa nhỏ.

Đốt một bó nhang, Sơn cắm lên mộ má. Anh quỳ trước mộ, cúi đầu lặng lẽ. Trong phút ấy, hình ảnh má anh lại hiện lên. Suốt một đời vất vả, bà đã chắt chiu, đã nuôi hai anh em anh khôn lớn như một thân cây khô xác vì dành nhựa để nuôi những mầm xanh. Má đã chịu bao nhiêu vất vả, đã trải qua bao nhiêu những bước thăng trầm... Nhưng má đã cắn răng chịu đựng và đã vượt qua. Nhưng cuối cùng bà đã gục ngã do sự đổ vỡ của chính cuộc đời anh!

Gió thổi lay lắt làm những làn khói nhang tản ra, quán quýt quanh ngôi mộ. Có lẽ trong phút ấy, người dưới đất cũng đang vui mừng khi thấy anh đã trở về. Trên cao, bầu trời bỗng bành những tảng mây màu trắng và nắng sớm hồng hào trên màu cỏ non xanh. Sơn cúi đầu trong nỗi buồn mênh mang, cảm

lặng. Anh hiểu rằng nếu còn sống, chắc chắn má sẽ không cho phép anh lên cao nguyên đi tìm sự may rủi. Và nhất định bà sẽ hỏi:

-Con tính đi đâu? Con tính bỏ má và em con sao? Con Thủy còn bé bỏng như vậy, sau này má mất đi, nó chỉ còn có trông cậy vào con!... Vậy mà con tính bỏ má và em sao?...

Ảo giác mạnh đến mức Sơn rùng mình. Anh như nhìn thấy rất rõ khuôn mặt buồn bã của má anh khi nói những lời ấy. Cái khuôn mặt đã bao lần anh nhớ đến với nỗi giằng xé. Sơn nặng nề đứng dậy. Anh thì thầm nói với người đã khuất:

-Má ơi! Má tha lỗi cho con!... Con xin hứa với má sẽ tìm được em Thủy! Nhất định con sẽ tìm được nó và thay má để lo lắng cho nó...

Nặng trĩu trong những suy nghĩ ấy, Sơn rời nghĩa địa...

4

Chiếc xe ca thông thả dừng bánh trên sân một bến xe của một thị xã trên cao nguyên. Hành khách trên xe lục tục kéo nhau xuống, trong số đó có cả bốn người Phi, Sơn, Khải và Thọ. Trên vai họ đều khoác những chiếc ba lô nặng trĩu.

Sau khi đã xuống sân bến xe, Phi đảo mắt quan sát một vòng theo thói quen rồi kéo cả bọn vào một quán nhậu gần đó.

Trong quán, ngoài một cô gái trẻ đang thoăn thoắt xào nấu. Sau quầy hàng nghi ngút khói còn có một ông già dáng nhỏ thó, chân bước khập khiễng đang lảng xảng đi lại phục vụ khách nhậu. Nếu không kể nhóm bốn người của họ, ở đây đã có hai nhóm khách đang ăn. Nhóm thứ nhất gồm sáu người, trong đó có một ông già dáng cao lớn quắc thước mặc một bộ bà ba đen và một thanh niên trẻ măng, chỉ trạc khoảng 16, 17 tuổi. Nhóm thứ hai chỉ có bốn người nhưng dáng vẻ bặm trợn hơn nhiều. Vừa ăn, chúng vừa trao đổi với nhau những câu nhát gừng và thỉnh thoảng lại đánh mắt nhìn nhanh ra xung quanh với vẻ đầy cảnh giác...

Khi nhóm của Phi và Sơn đã ngồi xuống bên một chiếc bàn nhỏ đặt

trong góc, ông chủ quán khập khiễng tiến lại. Ông ta cúi xuống, hỏi họ dùng gì? Phi nói ngắn gọn vài món ăn. Ông chủ quán gật gật đầu rồi quay lại quầy. Chỉ một thoáng sau, ông ta đã lễ mễ bê một cái khay lớn về phía họ. Trong khay là một con gà luộc vàng ươm, xung quanh phủ rau thơm. Cạnh đó là thìa, đĩa và hai chai rượu trắng. Sau khi đặt tất cả xuống bàn, ông ta quay lại quầy và mang tiếp đến vài món nhậu khác.

Vừa rót rượu ra các ly, Phi vừa nói giọng hồ hởi:

-Nào, thưởng thức một bữa cơm cao nguyên đi, tụi bay. Ăn lấy sức để rồi còn đi. Uống, những đừng có đũa nào để xin nghe. Đây chỉ mới là đoạn khởi đầu thôi!

Ngừng một lát, hấn mỉm cười nói thêm:

-Tụi bây đừng lo! Vô trong đó, nếu mà trúng thì hông có thiếu chi hết: rượu, đồ nhậu, bia bọt... Cả gái nữa. Chỉ sợ tụi bây không đủ sức!

(Còn tiếp)

Đức Dũng